

Julie Červená

Je mi
třicet
a jsem single

x.y.z

Je mi třicet a jsem single

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Julie Červená
Je mi třicet a jsem single – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Julie Červená:

Je mi
třicet
a jsem single

Julie Červená:

Je mi
třicet
a jsem single

Ilona Kleníková

Dobrý den,
jmenuji se Julie Červená,
bude mi třicet let
a jsem single.

O svatbě

Neměla jsem náladu oslavovat a představy čehokoliv romantického ve mně vyvolávaly akorát tak dávivý reflex. Před pár dní jsme se sice hladce, ale rozhodně ne bezbolestně rozešli s přítelem. Nebyl zkrátka ten pravý. („Byl na tebe prostě moc hodný,“ shrnula vztah má pragmatická matka.) Jenomže nejlepší kamarádka se vám nevžívá každý den. A tak jsem zatnula zuby, navlékla se do stahovacích punčoch a těsných šatů a vyrazila na svatbu. Linda v bílém celá zářila, a abych jí ten velký den nekazila, donutila jsem se usmívat také. Usmívala jsem se, když se mě už třetí známý zeptal, kde jsem nechala Davida, a lhala jsem o spokojeném vztahu, jako když tiskne. Usmívala jsem se, když do mě Lindina těhotná sestra spiklenecky šťouchla, že teď je řada na mně. („Nemládneš, holčičko, co si budeme nalhávat,“ souhlasila by s ní moje matka.) Když jsem si šla k baru pro čtvrtou skleničku šampaňského, usmívání mi šlo už docela samo. Vtom mě začal kdosi spolu s dalšími neprovdanými nešťastnicemi nahánět na parket. Na programu bylo házení nevěstina pugetu. Tvářím se, jako že já takovéhle rituály přece už nepotřebuju, ať dostanou příležitost jiné, ale přitom mám srdce skřípnuté smutkem nad tím, že žádné z těch mladých žen asi není oltář vzdálenější než mně. Stoupám si až úplně dozadu, a když Linda mrskne kyticí přes rameno, snažím se rychle vycouvat, jako bych tam

ani nebyla. Jenomže puget letí přímo na mě. V panice udělám dva rychlé skoky vzad, úzká sukně mi podrazí nohy, ozve se rupnutí, kácím se k zemi a... PLÁC. Linda mě kytičí trefila přímo na komoru. Já teď ležím na kraji parketu jak zastřelená laň a chce se mi brečet. Všichni na mě zírají v mém úžasu. A tak udělám to jediné, co se v takové situaci udělat dá – usměju se. „Mám ji!“ zvolám vítězně. Pak se zvednu ze země, rozhodnu se ignorovat fakt, že mi teď rozparek sahá až těsně pod zadek, takže všichni vidí, že mám na sobě stahovací punčocháče, a odkráčím středem. Bude mi třicet, jsem single a do roka a do dne se budu vdávat. Teď už jen sehnat Toho Pravého.

O usínání

Vždycky jsem záviděla těm, kdo zavřeli oko a do minuty zařezávali. Ovšem pár týdnů po rozchodu s Davidem dosáhla moje nespavost vrcholu. Ležím v prázdné posteli, zírám do tmy a snažím se nedívat na hodiny. Nechci vědět, že už mi na spaní zbývá jen pět hodin... Po pár probdělých nocích už si mých zarudlých očí všímá i okolí. Každý, komu se svěřím, že nemůžu usnout, má nějakou zaručenou radu, jak spánek přivolat. Protože únavou už sotva pletu nohama, jsem ochotná vyzkoušet cokoliv. Začnu bylinkovým čajem, pokračuju horkou koupelí s levandulí. Nic. Zkousím pít. Zkousím nepít. Studenou sprchu. Horkou sprchu. Nahřívám si nohy v horké vodě se solí. Pouštím si relaxační hudbu... Pořád nic. Jediný výsledek je, že se mi z těch čajů chce v noci víc čurat. Až mi jedna moudrá známá poradila: „Ty nespíš, protože vedle tebe v posteli nikdo neleží.“ No jasně! To dává perfektní smysl. Jako malá jsem sdílela pokojíček se sestrou, jako velká jsem vždycky bydlela s nějakým chlapem. Neumím spát sama! Ale co s tím? To si mám shánět chlapy jenom na SPANÍ? „Zkus si pořídit plyšáka, velkého a příjemného na dotyk,“ poradila mi kamarádka. A tak jsem se vydala do hračkářství. Mezi regály se bavím představou, jak před spaním strhávám krtečkovi kalhotky, pochichtávám se v oddělení vy-cpaných slonů a nakonec si vybírám obrovského medvěda.

Cestou domů přemýšlím, co by tomu asi muži řekli, kdyby tušili, že se dají v posteli nahradit kusem plyše... Ten večer se do peřin vyloženě těším. Přitulím se k hebkému medvědovi, pod hlavu si dám velkou packu a za chvíli už odplouvám do říše snů. Probudím se s trhnutím až nad ránem. Mám přežžený krk. Rozlepím oči a leknu se té velké bílé hlavy, co na mě z pěti centimetrů čučí. Ze šoku mi naskočí opar. Takhle by to nešlo. Méďa poputuje do osvědčeného odkladiště milenců – do skříně. Cestou do lékárny pro prášky na spaní si musím přiznat, že takhle snadno muže nenahradím.

O rodinných baleních

Moje máma vždycky vařila ve velkém. Když dělala knedličkovou polévku, tak minimálně na několik dní. Malé hrnce u nás nikdo nepoužíval. Ovšem když člověk žije sám, jako se to teď po rozchodu učím já, musí přehodnotit i základní návyky. Zjistila jsem to po čuchu, když moje kuchyň začala divně smrdět. Šlo to z ledničky. Z mojí velké ledničky, jejíž obsah byl následující: dvacet deka šunky šedozelené barvy,

čtyři druhy sýra, z nichž jeden sice byl původně plísňový, ale barva té ušlechtilé plísně určitě nebyla růžová. Dále tu byl salát nahnědlý, salám okoralý, několik krabiček s hotovými jídly, které už se nedaly identifikovat, zkyslá polévka... Prostě chlazený kompost. Evidentně jsem po matčině vzoru ze zvyku ládovala do ledničky zásoby se stejnou intenzitou jako dřív, i když už tu kromě mě jiný strážník není. Já jsem přitom v posledních týdnech večerela akorát tak bílé víno a sušenky. Tak takhle ne! Vyházet, vymýt a začít znovu a lépe!

V supermarketu si беру do ruky malý košík. Automaticky sáhnu po dvoukilovém balení pomerančů v akci, ale plácnu se přes ruku a odvážím si jen dva kousky. Trochu mě zarazí, že stojí skoro stejně jako celý pytel. Pokračuju k regálu s mléčnými výrobky. „Padesát procent navíc zdarma! Výhodné rodinné balení! Kupte dva, třetí je zdarma!“ hlásají křiklavé cedule, já smutně sahám po 125gramové kostce másla a půllitrové krabičce mléka... Věděli jste, že malé balení trvanlivého chleba stojí dvakrát víc než bochník Šumavy? Za skromný nákup vysolím 357 korun. Cestou domů vylovím ze schránky nový rozpis plateb za služby, které se teď počítají ne za dvě osoby, ale jen za mě. Aspoň někde ušetřím, utěšuju se... Jasně, ušetřím – celé DVĚ STOVKY měsíčně. To má být nějaká rafinovaná státní politika, která má za cíl znepříjemnit single lidem život natolik, že se budou vrhat do zakládání rodin, aby si mohli kupovat rodinná balení? To už hraničí s diskriminací!

Místo v supermarketu teď nakupuju ve večerce na rohu. Pro těch pár rajčat a kousek sýra nemá cenu chodit jinam. V ledničce už mi nic nehnije, je totiž skoro prázdná. A když mi chybí teplé jídlo, tak přece moje máma naštěstí pořád vaří ve velkém.

O novém účesu

Miluju návštěvy kadeřnictví. „Tak jak si to budete dneska přát?“ ptá se mě moje kadeřnice Anička a přitom mi prsty prohrabává odrostlé vlasy... Dívám se na svůj odraz v zrcadle a přemýšlím. V uplynulých letech jsem coby „oddaná zadaná“ vždycky brala ohledy na to, co chtěl můj chlap. Štěpánovi jsem se nejvíc líbila trochu tmavší, takže jsem „musela“ mít přeliv, Tomáš měl nejraději blondýnky a David zase trval na tom, že čím delší tím lepší. Vždycky, když jsem se odvážala a přišla domů s mikádem pod uši, protáhl obličej a několik dní se na mě mračil. Teď, když jsem single, už se ale na nikoho ohlížet nemusím! Klidně můžu zkusit neonově růžovou patku, po jaké jsem toužila v šestnácti, nebo ten kontroverzní platinový blond odstín, jako měla onedhdy Aňa Geislerová. Nikdo nebude brblat, že jsem si nechala zkrátit vlasy o něco víc. Konečně je to jen a jen na mně. Báječný a svobodný single život!

Představuju si, jak se nesu ulicí s novým účesem, prohlížím si ten odvážný výtvar v každé výloze, neminu jedinou lesklou plochu, aniž bych se nepodívala, jak mi to sluší... A jak pak přijdu domů, přivítá mě pes, kterému bylo, je a vždycky bude jedno, jak vypadám, a pak už nikdo. Nikdo, kdo by při pohledu na mé nové vlasy protáhl obličej. Nikdo, kdo by mě urazil nějakým tím bezelstným „však ono to zase doroste“ nebo „a za TOHLE jsi zaplatila dva tisíce?“.

Nikdo, kdo by si vůbec NEVŠIML, že jsem ostříhaná. Ale ani nikdo, kdo by můj nový účes ocenil.

„Tak jak si to budete přát?“ ptá se mě Anička, zatímco mi prsty čechrá vlasy. „Víte co? Tak mi trochu zastříhněte konečky a barvu necháme,“ usměju se nakonec. Teď, když jsem single, se můžu konečně nechat ostříhat tak, jak chci já. Single život je přece báječný a svobodný...

O dělbě práce

Když člověk žije sám, nemůže si dovolit takový luxus, jako je dělba práce podle pohlaví. Do devěťadvaceti jsem nemusela měnit pytlík do luxu. Když jsem byla malá, obstarával tuhle práci tatínek, když jsem byla velká, byl po ruce vždycky nějaký muž, který se toho ujal. Ale teď po ruce žádný není, a tak jsem se musela zblízka seznámit nejen s filtračním systémem vysavače, ale postupně i s vrtačkou nebo s principem sifonu. Mojí další ctižádostí bylo emancipovat se i v oblasti motorismu. Jsem mladá samostatná žena – přece se dokážu vozit sama! Vždycky jsem měla slabost pro velké švédské vozy. Pohled na stav konta mě ale vrátil na

zem a nasměroval ke koupi německého autíčka, sice ne tak velkolepého, ale zachovalého a spolehlivého. Zvládla jsem návštěvu dopravního inspektorátu, nezalekla jsem se nákupu nových pneumatik a pomalu ale jistě se mi dařilo redukovat kilometry navíc, které jsem najela, když jsem zabloudila a tvrdohlavě se odmítala zeptat na cestu. Pokroky jsem dělala rychle. Zpočátku jsem se při cestě z Prahy do Liberce překvapeně otáčela na sjezdu u Průhonic, ale brzy jsem zvládla i průjezd Libní pod pětatřicet minut. Jistě chápete, že jsem na sebe byla velmi pyšná.

Okouzlena svou samostatností se vracím z výletu s kamarádkou Karolínou a libuju si, jak si jako holky krásně vystačíme, když si vzpomenu, že potřebuju doplnit směs do ostříkovače. U nejbližší pumpy pak kromě kyselých žízálek kupuju i novou náplň. „Můžete mi poradit, jaký je mezi nimi rozdíl?“ obtěžuji paní pokladní dotazem a máchám rukou na regál, kde jsou krásně vyrovnaný lahvičky s tekutinou modrou nalevo a s růžovou napravo. „No to já nevím, asi podle toho, jakou tam máte,“ nenechá se paní rozhodit. „Tak já se jdu podívat,“ nevzdávám se. Prodavačka si mě změří vědoucím pohledem a praví: „A nechcete se radši zeptat nějakýho chlapa?“ Děkuji, nechci. „Tak já si vezmu tuhle modrou,“ procedím a vzdorně odcházím směrem k autu. Následujících pět minut se pak snažím najít ten čudlík, kterým se otevírá víko motoru, aniž bych ztratila sebevědomý výraz. Já se jen tak nevzdám.

Rande naslepo

Rozhodla jsem se, že nebudu čekat, až si nějaký chlap najde mě, a pustím se do hledání aktivně. A tak jsem se jednou po práci převlékla do „něčeho nepohodlného“ a vyrazila do baru. Sama si tu po chvíli připadám dost divně, a navíc po mně pokukují samí nepoužitelní jedinci – podivíni, turisté nebo evidentně zadaní. Snad by bylo lepší to dneska zabalit. Vtom na mě od baru mává nějaký elegán. Ale když zaostřím, rozeznám v té urostlé postavě svého bratrance. Takže dneska ten pokus asi prohlásím za neplatný a dám si s ním rodinný drink. Ukáže se ale, že čeká na kolegu. Hmm, takže kolega z banky, že by ten dnešní večer přece jen nebyl marný? Těším se a objednávám si margaritu.

Jenomže za pár minut mi ledová tříšť zaskočí v krku. K našemu stolu se totiž přiklání rachitik s umaštěnou patkou. Košile nasoukaná do příliš krátkých kalhot neurčitého tvaru. Jen těžko zakrývám šok a zklamání. Ovšem okamžitě se zastydím. To jsem opravdu takhle povrchní? Copak nedokážu dát šanci klukovi, který možná není na první pohled přitažlivý, ale třeba je to skrytý poklad? A tak se rozhodnu, že zkusím zjistit, co tenhle zoufale vypadající úvěrový analytik skrývá pod povrchem.

Snažím se nevšímat si, jak se potí, a poslouchám jeho povídání o vývoji úrokové sazby. Ne, nenechám se odradit tím, že není nejlepší vypravěč na světě, třeba má nějaké

zajímavé koníčky, nevzdávám se. Pošlu bratrance domů a jemně manévruju konverzaci od bankovních produktů směrem k volnočasovým aktivitám. Objednávám třetí margaritu a doufám, že se s dalším koktejlem stanou jeho dobrodružství z paintballu zábavnější. Co všechno ještě budu muset vydržet, abych si dokázala, že nejsem povrchní? „Mně by ten bojový mundúr neslušel,“ pokouším se o vtip, když se mě zeptá, jestli jsem to někdy vyzkoušela. Jeho nechápavý výraz prozradí, že nebudeme mít společný zřejmě ani smysl pro humor. Tak to by stačilo. Zas tak zoufalá přece nejsem! Požádám o účet a taktně se vymluví, že musím jít ještě vyvenčit psa. Někdy by asi člověk měl dát na první dojem a domnělé skryté poklady nedobývat.

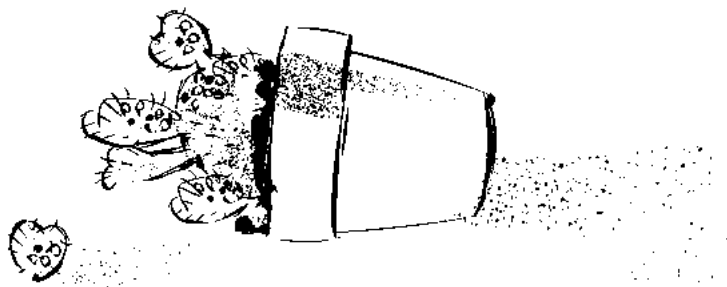
O ránu poté

Probudí mě žízeň. A za tři sekundy jako by mě někdo praštil. Jauvajs! Moje hlava. Rozkukávám se v ranním světle a snažím se přijít na to, kde to sakra jsem. Chvíli mi trvá, než si vzpomenu, že je sobota, že včera slavila Karolína třicetiny a že jsem po třech skleničkách vína dostala úžasný nápad, že bych měla vyzkoušet „vztah“ na jednu noc. Bože můj! Proč jsem jenom udělala takovou blbost? Už se mi to vrací, vybavuju si, jak jsem Karolíně, šťastně zasnoubené s přítelem Pavlem, nadšeně vysvětlovala: „Proč? Protože single holky prostě můžou!“ A připadala jsem si děsně svobodná, a jak si teď s hrůzou vzpomínám, tak po čtvrté skleničce taky nesmírně neodolatelná.

Teď tu sedím sama v cizích peřinách, s hlavou bolavou, ale včera jsem se nonšalantně opírala o bar a flirtovala, jako by na tom závisel můj život. Pak se mi ještě z alkoholové mlhy vynořuje scéna, jak s někým tančím, jak mě někdo drží kolem ramen. Víím docela jistě, že jsem se dobře bavila, ale kde jsem to jenom skončila? Rozhlížím se po obývacíku a odhaduju, kdo tu asi přebývá. Je tu velká televize, ale i knihovna. Minimum dekorací, kytka žádná. Zřejmě jsem u nějakého chlapa. Ale u jakého? Kdo to asi zrovna pouští vodu v koupelně?

Snažím se resuscitovat mozek a vymyslet, co mu asi řeknu, až se objeví. „Dobrý den? A vy jste kdo?“ Ozvou se kroky. A pak se začnou opatrně otvírat dveře... „Jen ať to není

ten seladon, co na mě pořád prskal,“ skoro se modlím. Ale když do pokoje nakoukne sympatická střapatá hlava, srdce se mi na okamžik zastaví. „Eh... Pavle? Já...“ To snad ne! Já jsem ve svém záchvatu nespoutané koketnosti svedla kamarádce přítele! Asi budu zvracet... Chtěla jsem si užít svobodu, a ne sviňárnu! Chytám se za hlavu. Pak se dveře otevrou dokořán a v nich se objeví Karolína. „Těžký ráno?“ posmívá se mi. „Ještě že jsme tě včera nenechali jet domů samotnou. Pavlův byt je naštěstí jen kousek. Co na mě tak zíráš? Dáš si kafe nebo čaj?“ ptá se moje milá kamarádka. „Česnečku,“ usměju se na své zachránce a jsem moc ráda, že tohle moje dobrodružství skončilo jenom s takovouhle kocovinou.

O týmovém duchu

Před prvním rande jsem vždycky nervózní. Dneska se mám setkat s Martinem, sympatickým kolegou kamarádky Karolíny. RÁD BYCH TĚ ZASE VIDĚL. ZÍTRA V OSM U CÍSAŘE? BUDU SE TĚŠIT. M. Napsal mi včera. A tak se snažím vyšňořit tak, abych byla neodolatelná, ale aby nebylo poznat, že jsem se snažila. Když pak v červených šatech docupitám k podniku U Císaře, vyvalí se na mě oblak kouře, takže mi chvíli trvá, než se rozkouskám. V tom zahuleném pajzlu sedí Martin u stolu s deseti kluky, oči upírají na velkou obrazovku, kde začíná fotbal. Mám chuť se otočit a vystřelit z toho testosteronového doupěte pryč. Ale Martin už na mě mává a ukazuje, že mi někdo dělá u stolu místo.

Že jdu na rande i se dvěma evropskými týmy a partou kamarádů, jsem vážně nečekala. Aniž by se mě někdo ptal, co si dám, přistane přede mnou na stole pivo. Moje znalosti fotbalu končí u Panenky a o tom, co je ofsajd, mám představu jen mlhavou. Vlasy mi po pár minutách smrdí kouřem, někdo mě trochu polil pivem. Začínám sem zapadat, uvědomím si. Tohle stejně není žádné rande, takže se nemusím snažit dělat dojem. Bavím se tím, že rozeznávám hráče podle účesů. Víc se mi líbí ti v modrých dresech, ale kluci evidentně fandí červeným. Vlastně je to docela zábavné. Už se ani nelekám, když při „vyložených šancích“ křičí

a vstávají. Křičím s nimi. Fotbal je báječná věc, říkám si a mávám na vrchního prázdným půllitrem.

Rande to sice nakonec nebylo, ale průšvih taky ne. Takže se uvidíme znovu.

„Chtěla bych jeden fotbalový dres,“ oznamuju prodavači v obchodě se sportovními potřebami. Nesmím zopakovat stejnou chybu jako posledně. Tentokrát se připravím. „A jaký dres byste si přála?“ opáčí prodavač. „Červený.“ Jasně si pamatuju, že Martin fandil červeným. A tak mě prodavač vede do oddělení, kde jsou repliky dresů z celého světa. Červených je jich tu ale spousta. Vyloučím ty s modrými proužky nebo ty, co jsou do vínova, ačkoliv ten odstín by mi myslím slušel... Soustředím se na jména na zádech. Gerrard, Gerrard... to už jsem určitě někdy viděla. „Tak tenhle si vezmu,“ sdělím prodavači. Velikost L mi sahá až ke kolenům, ale menší není.

Máme sraz na Můstku, a protože mě nezdržují vysoké podpatky, jsem tu včas. „Tak kam se jde?“ ptám se a čekám, že uslyším jméno nějakého sport baru. „Říkala jsi, že máš ráda víno, tak ochutnáme Beaujolais nouveau,“ odzbrojí mě. Jdeme do stylové francouzské restaurace. Sakra! A já mám na sobě obrovský rudý dres!!! Když si pak Martin sundá kabát a já vidím, že má košili a kravatu, probírám v duchu svoje možnosti: a) okamžitě utéct, b) předstírat mdloby, c) počkat si na záchodě na tu paní v saténovém topu, co sedí u dveří, omráčit ji a sebrat jí šaty... Nakonec se rozhodnu trapas oddálit. Vymluvím se, že je tu chladno, a nechám si

kabát. Jenomže za chvíli se vařím a na čele cítím kapičky potu. A tak se odhodlám odhalit svůj outfit. Martin se zarazí uprostřed věty. Já jsem rázem rudá jako ten můj dres. Následně mi Martin šetrně vysvětlí, jak se to má mezi Manchesterem United a Liverpoolem. Pokud to také nevíte, tak oba týmy hrají v červeném a jsou to odvěcí rivalové.

Zkusila jsem být lepší verzí sama sebe, zkusila jsem být i takovou, jakou by mě zřejmě mohl chtít on. Teď bych ještě mohla vyzkoušet být sama sebou. Schválně co to udělá.

O sexshopu

Když je člověk single, neznamena to, že chce žít v celibátu. Jenomže co má samotná holka dělat? Navázat čistě sexuální vztah už jsem jednou zkusila a málem to skončilo průšvihem. „Nepotřebuješ přece celýho chlapa, potřebuješ správný přístroj,“ mrkla na mě šibalsky Karolína a jala se mě zatáhnout do sexshopu. Ale představa, že vstoupím do obchodu s erotickými pomůckami, nebo že se pak procházím mezi regály s nafukovacími vaginami a gumovými údy, pro mě byla nepříjemná. I na to měla Karolína odpověď.

„Od čeho máme internet?“ zahlásila znalecky a už zadávala adresu erotického e-shopu. Hraček – vibrujících, zahnutých, na dálkové ovládání, průhledných nebo s nastavci – tam měli stovky. Počáteční rozpaky záhy vystřídaly vtípky a záchvaty smíchu a po chvíli už jsme se o těch pomůckách bavily podobně věcně, jako kdybychom vybíraly odkapávač na nádobí. Evidentně bylo potřeba se jen otrkat. Když padla láhev vína a s ní zábrany, ukázalo se, že Karolína se docela vyzná. A nejen ona. I Táňa. A dokonce i Linda. Všechny někdy neměly celého chlapa a potřebovaly správný přístroj. A správný přístroj se navíc může hodit, i když celý chlap v dosahu je. Jestli mi rozumíte. „Je to podobné jako s pornem. To, že se na něj někdy dívá, neznamená, že nechce tebe. Je to úplně jiná disciplína,“ vysvětluje Táňa a všechny zamyšleně přikyvujeme. Takže emancipace zasáhla politiku, práci, antikoncepci a nevyhnula se ani sexuálnímu průmyslu. Když holky odejdou, probírám se on-line zbožím, vyhledávám podle typu, barev, funkcí, velikostí... Ta anonymita mi v něčem připomíná internetovou seznamku. Vybírám si sexuálního partnera v pohodlí domova podle zadaných parametrů. S tím rozdílem, že tady vám směle můžou garantovat, že budete (u)spokojeni. S „celým chlapem“ to bývá mnohem těžší.

O dovolené

„Co plánuješ na dovolenou?“ ptá se mě teď pořád někdo. Odpovídám neurčitým mručením nebo vyhýbavým: „Možná něco na podzim, ještě uvidím...“ Zatímco pro většinu normálních lidí (v mém věku normální = zadaný, ženatý, vdaná) je léto období vytoužených dovolených, radostných cestovních horeček a ukazování fotek z pobytových zájezdů, když je člověk single, jsou prázdniny docela smutný čas. „Normálně“ bych plánovala dovolenou s přítelem, ale co si mám počít sama?

Mohla bych zkusit vyjet někam s kamarády... Jenomže ono zase není tolik lidí, se kterými byste chtěli trávit deset dní v kuse. Karolína má vymyšlenou dovolenou s přítelem, Linda si vybrala veškeré volno na svatební cestu a Táně zrovna skončilo šestinedělí. Takže moje nejlepší kamarádky jsou naprosto nepoužitelné.

Mohla bych se někam vypravit sama... Klikám na nabídku last minute zájezdů a představuji si, jak si lebedím pod slunečníkem, usrkávám koktejl s paraplíčkem a kochám se výhledem na moře. Možná potkám nějakého zteplého opáleného cizince, který mi pobyt zpříjemní. Jenomže taky se může stát, že zatímco budu závidět šťastným párům jejich romantické večere a procházky na pobřeží, budou mě otravovat neodbytní otrapové, na nichž bude zteplý akorát tak knírek, nebo profesionální plážoví frajeři, kteří jsou asi tak zábavní jako plakát Davida Beckhama.

Mohla bych se zúčastnit zájezdu s programem... Nějaké nabídky by tu byly. Jenomže představa, že pojedu autobusem k Jadranu spolu s třiceti cizími ženskými, abych tam poskakovala na hodinách aerobiku, mě neláká o nic víc.

„Rodinných dovolených“ a speciálních akcí „dítě zdarma“ jsou plné katalogy, ale pro singly nic. Leda tak parádní příplatek za jednolůžkový pokoj. Mám toho dost, nenechám se přece odírat jenom proto, že jsem zrovna sama. Balím a vyrážím na chatu. Je tam krásně, les je plný borůvek a obtěžovat mě budou tak nanejdvůš srnky.

O lásce na první pohled

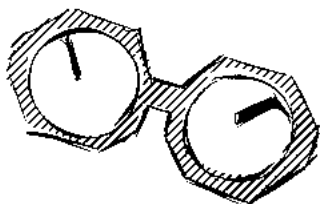
Když jsem ho uviděla poprvé, hned mi bylo jasné, že ho chci. Ta ramena, ta hebká kůže! Tajím dech, rozbušilo se mi srdce a v tu chvíli jako by zbytek světa přestal existovat. Je to láska na první pohled. A navíc je ve slevě! Řeč je o tom dokonale stříženém koženém saku. O tom perfektním kousku z materiálu, který je jemný, ale přitom pevný. Což je ideální kombinace. Okamžitě vím, že mi padne jako ulité. Že nejde o nějaký sezonní výstřelek, který se mi už příští

rok na jaře rozpade nebo mě omrzí, ale o sako na celý život. Nedokážu vysvětlit proč, ale už když jsem ho tam viděla viset, cítila jsem, že jsme si souzeni, že mě bude v zimě hřát a za chladnějších letních večerů mě něžně obejmě.

Nemůžu se ale na něj přece hned vrhnout! Trochu se mi třesou kolena, a tak se zhluboka nadechnu, jakoby nic natáhnu ruku po hnědé bundičce do pasu a přitom ho po očku neustále sleduju. Nenápadně se pohybuju směrem k němu, nechci vypadat moc dychtivě. Jen tak mimochodem si zkusím károvaný kabátek s velkými kapsami, ale hned ho zase vracím zpátky na stojan. O žádný jiný kabát ani bundu nestojím, nechci se na ně už ani dívat, nezajímají mě. Nesměle, ale nezadržitelně mířím ke „svému“ dokonalému saku. Toužím si ho vyzkoušet víc než cokoli jiného. Neřeším, co mám zrovna na sobě a jestli se to k němu bude hodit. Tohle sako se prostě hodí ke mně – ať budu oblečená do čehokoliv. Vím to. Se zatajeným dechem ho sundám z ramínka, jeho jemná vůně je opojnější, než jak jsem si představovala. Jeden rukáv, druhý rukáv, ještě urovnat límec... Jako druhá kůže. Jako by mi byl šitý přesně na míru. Nádherná. Věděla

jsem, že máma neměla pravdu, když mi říkala, že žádné sako nebude dokonalé a že mám naprosto nereálné nároky. Tohle si budu moct brát do divadla, ale i na sobotní procházku. Je to intelektuál a zároveň sportovec. Láska na první pohled. A na celý život. Vylovím z kapsy cenovku... A jejej! Zaváhám jenom na sekundu. Nedoplatek za plyn počká. Když máte jistotu, že je ten pravý, tak do toho prostě musíte jít. Škoda že to takhle jednoduše nefunguje i s chlapama.

O baby boomu

Vždycky když se v novinách dočtu o nízké porodnosti, jen nevěřicně kroutím hlavou. Kolem mě se s miminy totiž roztrhl pytel a většina kamarádek je buď těhotná, kojící nebo na založení rodiny pracuje. Říká se, že příchod dítěte vám úplně změní život. Já vám povím, jak ti kojenci, nemluvnata a batolata mých přátel změnili život mně.

Když nám ještě nebylo dvacet, probíhaly mejdany zhruba tak, že se žigulíkem po rodičích odjelo někam na chatu, do hodiny po příjezdu se kalilo a spát jsme šli zpravidla nad ránem, přičemž jste se mohli vsadit, že Petr, Mája a Michal vydrží blbnout nejdéle. Druhý den se šlo na výlet a všichni jsme byli čerství jako rybičky.

Když se pak blížila třicítka, začalo být čím dál těžší dát takovou akci dohromady. Petr neustále pracuje, Mája se připravuje na atestaci a Michal s léty zpohodlněl. Když už jsme někam vyrazili – tentokrát v autech nižší střední třídy –, měli jsme kufry plné jídla a kvalitního vína. Místo kalení se grilovalo a jen výjimečně někdo vydržel vzhůru až do svítání. Pokud se večírek protáhl, léčili jsme se z toho celý den.

A pak se začaly rodit ty děti. S každým dalším porodem mi doslova „zmizela“ jedna kamarádka. Tyhle čerstvé matky totiž mají čas hodinu ráno a pak možná dvě hodiny odpoledne, když jim to zrovna mezi kojením, přebalováním a prohlídkou u doktora vyjde – ovšem to jsme my single

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.